

Pomislio sam da sam joj dosadio kad me je samog poslala na berbu korala sa Grilprancera. Ne zbog toga što bih sad mogao da najlepše korale poklonim nekoj drugoj, što bih mogao da okasnim sa povratkom, što bih mogao da zaglavim u bircuzu na nekom lokalnom čvorištu. Ništa od svega toga. Kora me je četrdeset godina pratila na svim mojim putovanjima, vodila na sva njena, sve je mogla šta sam ja mogao, sve je želela što sam ja želeo. Delila je kad sam ja delio, kasnila kad sam ja kasnio, podsećala me na potrebu terevenke kad bih ja prevideo. Kako je strast jenjavala, tako je briga postajala čvršća. Na kraju sam spoznao da je briga konačni oblik ljubavi i potonuo u to uverenje.

A, onda, je rekla:

„Idi sam na Grilprancer, moram da pomognem Agoni oko haljine za prvi bal... Odaberi krupne, bele korale da joj načinim ogrlicu kojoj će se svi diviti.“

Bila je razložna, u tom trenutku, ta briga za našu najmlađu unuku. Ipak, kad sam oborio svoj brod u prvo klizanje na uobičajenoj trajektoriji do Grilprancera, pomislio sam:

„A, gde je, dođavola, briga za mene?“

Onda je brod počeo da se drmusa, jedva sam uspeo da ne izrendišem oplatu o ivicu klizišta, izvukao sam se, što bi rekli, kao pas kroz rosu, a kontrola mi je objasnila da je neko, uz moj brod, upustio nešto što je mnogo ličilo na kofer. Kofer na galaktičkom klizištu, koješta! Pokolebao sam se kad mi se, na sledećem klizištu, o prilaznu rampu okačio neki čiviluk, a na sledeća dva, najpre kiša košulja, majica i gaća, a potom i sneg listova knjiga u kojima mi se činilo da prepoznajem neke naslove. Zastao sam na narednom lokalnom čvorištu, popio par krigli Lektor piva, a sa ekrana saznao da je neki njenjavi laik iskliznuo sa zakrivljenja

prostora i da mu sad potpuno ulubljen brod tegle sa osam parseka daleke pustoline. Izjavio je da ga je neko gađao teksaškom čizmom!

Grilprancer je fina planeta na obodu Galaksije, preko dva klizišta se lako dospeva do njega iz središnjeg roja naseljenih planeta. Ono drugo smo izbegavali, tamo su usputna čvorišta prilično divlja, jelovnici namenjeni pilotima teretnjaka i sumnjivim lutalicama po svemiru, toaleti u špelunkama zapušteni. Ni da pomislim, ali na sidrištima je bilo i javnih kuća. Nismo mi izbegavali tu stazu zbog javnih kuća kad smo zajedno išli na Grilprancer, toaleti su bili presudni.

Ah, da, na Grilpranceru su prekrasna plava mora, Ainu su u nadmetanju za najbolje lokacije platili mnogo više od naroda Han, pa se u tršćanim konobama može naručiti savršeni fugu suši, lokalni nori je vanredan, a u rečnim ušćima je plutao preljuti vasabi ren. Do mesta gde greben grade najlepši beli koralni odvezao me je lokalni ribar. Odbio sam ponuđene boce sa kiseonikom i priključio se na svoj akvatonom. Ako već dišem na škrge, neka to bude moj vazduh. Zaronio sam i u dva zamaha se našao kraj nekoliko prelepih bokora koralala. Kupio sam dozvolu za dva i počeo da merkam koje ću.

A, onda sam se setio naslova — „Sandomirski manastir“. Postalo mi je toplo dok sam grabio prvi, pa drugi, busen koralala. Onda je postalo previše vruće, pa sam počeo da se gušim i smejem. Štektao sam kao pas kad sam se dosetio da moj akvatonom više ne izvlači kiseonik iz izdahnutog vazduha, nego ga vezuje sa azotom... Odakle azot, pitao sam se dok sam trgao sa lica masku i dalje se beslovesno cereći. Jedva sam isplivao i dok me je ribar uvlačio u čamac, kao da me je vreća sa koralima vukla nazad u vodu.

Iste večeri sam se spakovao i sišao na par piva i večeru. Da razmislim i odlučim. Naručio sam fugu suši i izneo ga ispred konobe. Par kero-
rova, koji se uvek tuda motaju kamčeći ljubav od kuvara i kelnera, jedva

su dočekali da im bacim zamotuljak. Pobednik ga je halapljivo progutao i otkasao ka žbunju. Tamo se zaustavio, čudno izvio, kevnuo i pevnuo. Više nije bilo dileme. Bilo je vreme da krenem kući.

Na onom drugom čvorištu, Pelengire, odseo sam u jazbini zvanoj hotel u napuštenom tegljaču. Od zvezdica je imala samo obližnje sazvežđe. U zalagaonici kraj recepcije, gde su drugi nabavljali kinte za troškarenje, kupio sam davno založeni energan. Isprobao sam ga o bustere obližnje olupine, gde i svi drugi isprobavaju kupljeno oružje. Znam da sam posle pio sve što je zabranjeno maloletnicima, jeo sve što je zabranjeno matorcima. Želudac i jetra su me prevrtali čitave noći, a ja sam, verovatno, propustio da prevrnem ono što sam namerio. Zapravo, ne sećam se uopšte, mada je moja TriK kartica uveravala da jesam.

Sutradan sam kilavo podesio ubrzanje „Skakača“ i strmeknuo se sa prostornog uvrnuća. Upravo sam mislio na dan kada smo se, Kora i ja, upoznali. Medeni mesec na Zemlji, jurcanje za kotrljanima po isušenoj zemlji, kupovina pravih teksaških čizama u Ebilenu. Služba je odvezla moj brod na trodnevni remont, a mene na urgentno odeljenje putujuće klinike. Tamo su mi ufircali sve posekotine i privremeno rekonstruisali razbijena kolena.

„Kod kuće ćete to dovršiti kod svog lekara.“ rekao je namršteni hirurg i prepustio me medicinskoj sestri.

„Želite li nešto da čitate?“ pitala je nameštajući mi jastuk.

Imao sam jedan naslov na umu, ali sam odustao. Tada sam bio spreman da odustanem od svega nameravanog. Pošto sam tako utrošio vreme koje sam odvojio za prekinuti izlet na Grilpranceru, odustavši od odustajanja, pokrenuo sam svoj brod i nastavio prečicama kući.

Nekim čudom, pred kuću sam stigao tačno na vreme. I bio očekivan. Kako da ne budem kad sam takav bio čitavog života? Sad će odnekud da mi samo dovikne...

„Hajde, ulazi. Kasniš. Papuče su ti odmah kraj čiviluka... I, donesi mi gore korale...“

„A, gde su mi čizme, bre?“ dreknuo sam i izvukao energan iz pojasa.

„Šta će ti sad čizme? Uzmi papuče.“

„Hoću čizme, one iz Teksasa!“

„Pa, navuci čizme kad si blesav. Će izginemo zbog glupih čizama...

Eno ti ih između čiviluka i police sa knjigama.“

I bile su tamo. Čiviluk, pa polica sa knjigama, a između njih, na podu i čizme. Naravno, navukao sam papuče, a energan gurnuo iza knjiga. Pritom je jedna knjiga pala na pod. Na koricama je pisalo „Sandomirski manastir“.